

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»
Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΤΗΣ ΝΟΡΜΑ ΣΗΡΕΡ

1^ο Άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου JEANNE ROUDOT.

Γιά τη Νόρμα Σήρερ, την μεγάλη δραματική «βεντέττα» του αμερικανικού κινηματογράφου, έχουν γραφή άπειρα πράγματα. Κανείς ωστόσο δημοσιογράφος δεν σκέφθηκε ν' ασχοληθῆ με την ιδιαίτερη ζωή της και νά φέρη σέ δημοσιότητα τις αισθηματικές ιστορίες της. Όλοι γράψανε γιά τις προτιμήσεις της, τὰ όνειρά της, τις ιδιοτροπίες της και τῆ νεανική ζωή της. Μά ποτέ γιά τὰ μεγάλα ζητήματα πού βασανίζουν τὴν τρυφερή κι' αισθηματική καρδιά της. Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο παράπονο τῆς Νόρμα Σήρερ. Ἐρχονται μάλιστα μερικές στιγμές πού αὐτὸ τὸ παράπονο καθρεφτίζεται στὰ μάτια της, τὰ όποια τότε παίρνουν μιά ἀπέραντη μελαγχολία.

— Ἀπὸ μικρή, μού ἐξωμολογήθηκε ἡ Σήρερ, εἶχα μιά παθολογική, θά μπορούσε κανείς νά πῆ, τρυφερότητα. Ἐκλαιγα ἀκόμη κι' όταν ἔβλεπα νά κόβουν ἕνα λουλούδι. Ἐχετε παρακολουθήσει ποτέ τὸ θάνατο ἑνὸς λουλουδιοῦ; Εἶνε τὸ πιὸ ἀνατριχιαστικὸ θέαμα πού ἀντίκρυσσεν στὴ ζωή μου. Μαραίνεται σιγά-σιγά, χάνει τὸ ἄρωμα καὶ τὴ δροσιά του καὶ τέλος γέρνει καὶ ξεφυλλίζεται στὸ χῶμα. Γι' αὐτὸ ποτέ δὲν κρατῶ τις ἀνθοδέσμες πού μού στέλνουν οἱ φίλοι μου περισσότερο ἀπὸ μιά ὥρα κοντά μου. Ἐπειτα τις δίνω στὸ προσωπικὸ τῆς βίλλας μου νά τις πάρη μακριά, γιά νά μὴ δῶ τὸ θάνατό τους. Ἐκεῖνοι πού μ' ἀγαποῦν καὶ ξέρουν αὐτὴ τὴν ἀδυναμία μου, μού στέλνουν μόνον ὡμορφες γλάστρες μὲ λουλούδια. Κι' ἐγὼ τις περιποιούμαι καὶ μ' ἀρέσει νά τις καλλιεργῶ καὶ νά βλέπω τὰ λουλούδια νά φουντώνουν καὶ νά εὐωδιάζουν στις θεράντες. Τὰ λουλούδια ἔχουν τὴν πιὸ τρυφερὴ καὶ τὴν πιὸ ἀγνή ψυχή. Μοιάζουν ὑπερβολικά μὲ τὴν καρδιά μου. Ὡστόσο ἔρχονται στιγμές πού μετανοῶ πικρά γιά τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀδυναμία μου, γιὰτί πολλοὶ ἄνθρωποι μὲ κάνουν νά ὑποφέρω. Ὅριστε ἕνα σχετικὸ παράδειγμα:

Μιά φορά ἦρθε καὶ μ' ἐπεσκέφθηκε στὴ βίλλα μου μιά ὡμορφὴ νέα. Ἦταν ἀδύνατη, γλωμῆ καὶ τὸ βλέμμα της εἶχε σβυσθῆ ἀπὸ τις στερήσεις. Ἦταν ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα πού ἡ πείνα τοῦ εἶχε σβύσει ὅλα τὰ όνειρά του καὶ τὸ εἶχε μεταβάλει σ' ἕνα ἄνθρωπο κουρέλι. Τὴν λυπήθηκα. Τῆς ἔδωσα μιά ἀπὸ τις καλύτερες τουαλέτες μου, τὴν κράτησα κοντά μου καὶ τὴν βοήθησα ν' ἀνακτήσῃ τὸ ἥθικόν της. Μετὰ ἀπὸ ἕνα μῆνα τὸ γέλιο εἶχε ἀνθίσει πάλι στὰ νεανικά χεῖλη της καὶ τὸ βλέμμα της ἔγινε πάλι σαγηνευτικόν. Μιά νύχτα ὁμως αὐτὴ ἡ νέα ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴ βίλλα μου παίρνοντας τὰ κοσμήματά μου. Στὸ δρόμο τὴν συνέλαβαν μαζὺ μὲ τοὺς δύο κακοποιούς φίλους της καὶ τὴν ὠδήγησαν στὸ τμήμα.

Μὲ κάλεσαν καὶ μένα ἐκεῖ πέρα γιά νά μού παραδώσουν τὰ κοσμήματά μου. Τότε θυμήθηκα τὴν ἱστορία τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη στοὺς «Ἀθλίους» τοῦ Οὐγκώ καὶ θέλησα κι' ἐγὼ νά μιμηθῶ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Δῆλωσα μ' ἀπόθεια ὅτι τῆς τὰ εἶχα χαρίσει καὶ μάλιστα τῆς ζήτησα συγγνώμην πού αὐτὸ τὸ δῶρο μου τὴν εἶχε κάνει νά μπλεχτῆ σὲ μιά τόσο δυσάρεστη περιπέτεια. Ἐπειτα γύρισα στὴ βίλλα μου ἀπογοητευμένη. Δὲν λυπόμουν πού εἶχα χάσει τὰ κοσμήματά μου, ἀλλὰ γιά τὴ συμπεριφορὰ αὐτῆς τῆς νέας καὶ γιά τὴν ἀγνωμοσύνη της.

Μά ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὸν ἴδιο χαρακτήρα. Θυμᾶμαι ὅτι ἕνα πρωτὶ τὴν ὥρα πού πήγαινα στὸ στούντιο, μπροστὰ στις ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου μου ἔπεσε ἕνας νέος. Εἶχα τὴν ψυχραιμία νά πατήσω τὰ φρένα καὶ νά σταματήσω τὴ μηχανή. Μά τότε συνέβη μιά παράδοξη σκηνή. Ὁ νέος ἄρχισε νά μὲ θρίζη καὶ νά μ' ἀπειλή γιὰτί τοῦ εἶχα σώσει τὴ ζωή του!

— Ἐσεῖς, μού φώναζε, ὄχι μόνο σκορπάτε ἀσυλλόγιστα τὰ λεφτά σας, ἀλλὰ εἰσαστε ἀνίκανες ἀκόμη νά... κόψετε ἕναν ἄνθρωπο!

— Καὶ γιὰτί θέλεις νά πεθάνης; τὸν ρώτησα μὲ καλωσύνη. Δὲν λυπᾶσαι τὰ νεῖατά σου;

Γέλασε μ' ἕνα πικρὸ κ' εἰρωνικὸ γέλιο κ' ὕστερα μὲ κλονισμένο ἔημα θέλησε νά ἔπομακρυνθῆ. Τότε ἀπὸ μιά ἐνδόμυχη σκέψη καὶ δίχως καὶ ἐγὼ νά ξέρω τί κάνω, τὸν φώναξα καὶ τοῦ ἔβαλα στὸ χέρι ἕνα χαρτονόμισμα τῶν ἑκατὸ δολλαρίων.

— Πάρτε αὐτὸ, τοῦ εἶπα, νά πιῆτε μιά μπουλίτσια σαμπάνια στὴν ὑγεία μου.

Μὲ κύτταξε σάν χαμένος. Ἐπειτα ἔφυγε σάν νά τὸν κυνηγοῦσαν. Κι' ἐγὼ φυσικὰ συνέχισα τὸ δρόμο μου καὶ ἔεχασα αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ὑστερα ὁμως ἀπὸ δύο μῆνες δέχθηκα στὴ βίλλα μου τὴν ἐπισκεψῆ τοῦ ἴδιου νέου. Ἦταν ντυμένος μὲ κομψότητα κ' εἶχε μιά μεγάλη αἰσιοδοξία στὸ πρόσωπό του.

— Θά μού ἐπιτρέψετε, μού εἶπε, νά σᾶς δώσω τὰ ἑκατὸ δολλάρια τὰ όποια μού εἶχατε δανείσει. Θέλω ἀκόμη νά σᾶς εὐχαριστήσω γιὰτί αὐτὰ μὲ βοήθησαν νά ζῆσω λίγο καιρὸ καὶ νά πετύχω μιά δουλειὰ πού μού ἐξασφάλισε τὸ μέλλον μου. Ἄν δὲν βρισκόσατε ἐσεῖς, θά εἶχα σκοτωθῆ καὶ θά εἶχα στερηθῆ τις ὡμορφιές τῆς ζωῆς.

Ἐκτὸς ὅλων αὐτῶν ἡ Σήρερ προστατεύει κι' ὅλα τὰ μικρὰ φτωχὰ παιδιά. Εἶνε δηλαδή ἡ πιὸ καλόκαρδη γόησσα τοῦ Χόλλυγουντ.

Ἡ Νόρμα Σήρερ